

τους. "Αίντε! 'Η ώρα σου καλή και ο δρόμος σου να είνε ίσιος και εύτυχομένος..."

Αυτά ειπε τὸ φάντασμα και χάθηκε ἀπὸ μπροστά του...

***

Ντύθηκε λαμπρά, πήρε και μιὰ μεγάλη ἀκολουθία, ἄλογο λαμπρὸ στολιωμένο, δούλους και ὑποταχτικούς, και τράβηξε, γιὰ τὴν 'Ελλάδα.

Πῆγε οὖν μιὰ μεγάλη πόλι, τὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ ἴταν πρωτεύουσα τότε τῶν 'Ελλήνων και παρουσιάσθηκε στὸν αὐτοκράτορα. Τοῦ ἔγειναν τιμὲς μεγάλες. Τὸν πῆραν στὸ Παλάτι, Δοθίκανε τὰ χρήματα εἰς τοὺς ναοὺς και ψάλλανε δοξολογίες. "Ἐμειναν ὅλοι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ αὐτὸν και τοῦ ἐπρότειναν νὰ πάρῃ τὴν δεσποινίδα 'Ηλιοστάλαχτι, κόρη ἐνὸς μεγάλου Ἑλλήνου μεγαϊωάνου τῆς αὐλῆς. "Ὁραία σὰν τὴν ἡμέρα και καλὴ σὰν τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ.

— "Ἀδύνατον, ἀπάντησε νὰ νυμφευθῶ, ἂν δὲν φοβηθῶ, προγυμνάς.

Τὸν πῆγαν στὰ θηρία, γιὰ νὰ φοβηθῇ, στὰ βασιλικά λεοντάρια. "Ἐνα ἐροίχτηκε ἀπάνω, τὸ ἔκοψε μὲ τὸ σπαθί του.

— "Ἄ, εἶπεν ὁ παλληκαρῶς καθαρίζοντας τὸ ξίφος, αὐτὸ εἶχε περὶ σκληρὰ τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸν βρυκόλακα, τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Διαβόλου».

— Λοιπὸν τώρα τί λές ;

— Φοβήθηκα διόλου ;

— "Ὀχι.

— "Ἀδύνατον νὰ νυμφευθῶ. Λοιπὸν ἀφοῦ τέλειωσα τὴν ἀποστολή μου φεύγω, εὐτυχῆς γιὰ τὴν φιλία σας, μὲ τῆς εὐχῆς και ἐλπίδας τοῦ Θεοῦ σας.

Τώρα ἐπενέβη και ἡ 'Ηλιοστάλαχτι, ἀφοῦ κατὶ συνεννοήθηκε κρυφὰ μὲ τοὺς δικούς της.

— Στὸν τόπο μας, ἱππία μου, λατρεύουμε μιὰ Θεά, ποὺ τὴν λέμε φιλοξενία. Κάθισε λίγο, νὰ μᾶς δῆς, νὰ παρευθῆς και στὸ μεγάλο τὸ τραπέζι, ποὺ θὰ κἀμῃ ὁ κλῆρος, πρὸς τιμὴν σου και ἔπειτα πῆγαινε μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ και τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλου Πατριάρχου.

"Ἡ ἡμέρῃ τοῦ μεγάλου δείπνου ἔφθασε. Ἦταν ἀκριβῶς ἡμέρα τῶν ἀποκρῶν κ' ἕνας χρόνος εἶχε περᾶσει ἀπὸ τὴ σκηνή, τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Διαβόλου». Τὸ τραπέζι ποὺ ἔδιδεν ὁ κλῆρος πρὸς τιμὴν ἐκείνου ποὺ ξανάφερε τοὺς κλεμμένους θησαυροὺς τῆς ὀρθοδοξίας ἴταν ἔτοιμο. Πλούσιο, μαγικὸ, ἀνατολικὴ πολυτέλεια, φαγητὰ θανάσια, κρασιά νέκταρ, λιχὲρ, γλυκίσματα, σιρῆνια, μαγγάλια ποὺ ἔκαιαν θυμίαμα, κληρικὸν μὲ γένεια μακροῦ. Στὸ τέλος τέσσαρες «ὑποταχτικοὶ» ντυμένοι χρυσοκόκκινη ἐνδυμασία, ἔφεραν μιὰ μεγάλῃ τεραστία τοῦρα ἕνα μοσχοβολοῦν μπουρέκι, ῥοδοφημένο φουσκωτὸ, κρατῶντας αὐτὸ σ' ἕνα δίσκο ἀσημένιο, σὰν πλατεία...

— Κύριε Κοργάντ, εἶπεν ἡ 'Ηλιοστάλαχτι, δίδοντάς του ἕνα μαχαίρι μακρὸ σὰν τὸ σπαθί τῶν Σταυροφόρων, ἐδῶ στήν 'Ελλάδα συνεθίζουμε τὴν πῆτα τῆς ἀποκρᾶς; νὰ τὴν κόβῃ πάντοτε ὁ ζένος. Εἰς σὰς λοιπὸν ἡ τιμὴ! Κυριεύσατε και αὐτὸ τὸ φροῦρον τὸ τόσο νόστιμο καί... καλοφκιασμένο.

"Ὁ Κοργάντ πῆρε τὸ τεράστιο μαχαίρι, ἔκοψε τὸ μπουρέκι και ἔμεινε... ξερὸς, μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χερί.

"Ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ ἀνοίχτηκε, ἕνα τεράς κατακόκκινο, πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ φουσκωτὴ τρυφήντα και ἄρχισε νὰ πηδᾷ σὰν στανάγ, εἰς τὸ σαλόνι.

"Ἦσαν ὁ γειωτοποῖδς τῆς 'Ηλιοστάλαχτις, κρυμμένοι ἐπίπεδες κεῖ μέσα.

Γιὰ πρώτη φορὰ, ὅμως στὴ ζωὴ του, ὁ Κοργάντ ἐξαφνίστηκε. "Ὡς νὰ συνῆλθῃ οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ χειροκροτοῦν.

— Φοβήθηκες! Φοβήθηκες! Θὰ παντρευτῆς!

"Ὁ Κοργάντ χαμογέλασε.

— Πολὺ εὐχαριστῶς, ἀπάντησε, ὑποκλινόμενος μὲ χάρι ἐμπρὸς στήν 'Ἑλλῆνίδα. "Ἡ 'Ηλιοστάλαχτι εἶνε τόσο ἄμορφο, ὅσο και ἔξυπνο κορίτσι. Κ' ἕνα ἔξυπνο κορίτσι εἶνε περὶ δυνατό ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἔχει φόβο...

"Ὁ Πύργος, ποὺ γιὰ τὸ φάντασμα ποὺ ἔβγαине, ἔχεν ὀνομασθῆ «Ξενοδοχείου τοῦ Διαβόλου» ἐπισκευάστηκε, στολιστηκε και ἔγινε μιὰ κατοικία εὐτυχῆς γιὰ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους.

Τὸν ἀρόμυτο Κοργάντ και τὴν Ὁραία και τὴν εὐγενικὰ 'Ηλιοστάλαχτι!

Κάθε 'Αποκρὰ κατεβαίνουν σὸ ὑλόγειο, κ' ἀνάβουνε ἕνα κερί σὸν αἶτιο τῆς εὐτυχίας τῶν, ποὺ ἀναπαύεται τώρα και αὐτὸς, ἀπ' τὸν Θεὸ συγχωρημένους και εὐλόγοιμένους ἀπὸ τὴν ἐκκλησία... Fabien

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» καθιστᾷ γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν 'Αθήναις ἀναγνώστας του διὰ τὴν ἐξιστάμενην εἰδικὴν ὑπηρεσίαν ἀναμοιῶν διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς πρωτεύουσας, τοὺς ὅποιους ἀπέφευγε νὰ ἐγγράφῃ μὲχρι σήμερον, λόγῳ τῶν παρουσιαζομένων κωλυμάτων ὡς πρὸς τὴν διανομήν. "Ἡδη εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» (Τμήμα Διεκπεραιώσεως, Λέκκα 7) ἐνεργοῦνται ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν και ἐξ 'Αθηνῶν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἐγγραφοῦν εἴτε προσερχόμενοι αὐτοπροσώπως, εἴτε ἐμβάλλοντες ταχυδρομικῶς τὸ ἀντίμιμον. "Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἐν 'Αθήναις θὰ γίνεται ἀσφαλῶς και ἐγκαιρῶς, μίαν ἡμέραν μάλιστα προτοῦ κυκλοφορήσῃ τοῦτο διὰ τοῦ Πρακτορείου.

ΝΕΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ
ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Στὸ σπῆτι μας τὸ πατρικὸ ἐγὼγῖοσα μιὰ μέρα και τῶρα ὅπως τ' ἄφησα, μισέοντασ παιδί, μόνο ποὺ πιά ἡ μιτῆρα μου εἶχε γεράσει κ' ἴταν παρθένα ἡ μικρούλα μας μονάκριβη ἀδερφή. Μονάχα ποὺ στήν κἀμαρη ποὺ ἐγὼ τὴν κατοικοῦσα ἡ σκόνη κάθουσαν ποκνή ἀπάνω στὰ βιβλία και ποὺ σὰ μπῆκα τρίζανε βαρεῖα τὰ βήματά μου ξυπνώντας τὴν πολὺχρονη θανατερὴ πονχία. Ναι, ὅταν εἶταν ὡς τ' ἄφησα χρόνια και χρόνια τώρα κ' ἄλλῃ ἡ ζωὴ μου ἡ παλιὰ σὰ φάντασμα γυρνοῦσε, σὰ φάντασμα ποὺ τὸ παλτὸ τὸ σπῆτι κατοικοῦσε' μιὰ οἱ λυγμοὶ ποὺ φουσκῶσαν τὰ στήθητα μου δὲν ἴταν γιὰτι ξαναβρισκόμουνα μέσα στὰ περασμένα ἴταν γιὰτι θυμόμουνα μι' ἄλλη ζωὴ—στὰ ξένα.

Κώστας Οὐράνης

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Περίλυπα σφουρίζοντας ποιίω τὸ Μαῦρο μας σπῆ δροσερὴ πηγή. Ἐπέθανε τὸλόξανθο κοράσι, ἡ Μαρία ποὺ ἐπαίζαμε μαζί.

'Ἀπ' τὸ φτωχὸ σπιτάκι τὴν ἐπῆραν κ' ἀπ' τὴ μικρὴ τῆς κλίνης βιαστικά. Τὸ εὐγενικὰ τῆς χερία εἶχε βαλμένα πάνω σ' ἄθωο τῆς σπῆθος σταυρωτά.

Μὲ τὸ παλτὸ τῆς φόρεμα στὸν τάφο τὴν ἔβαλαν, γιὰτι' εἶταν ὀρφανή. Ἀστολόιστε και παραπονεμένη τὴν ἔθαψαν βαθιὰ στήν μαῦρη γῆ.

Ν. Χαντζάρας

ΜΑΦΑΛΔΑ

Στὴ σκάλα ἐφάνης τοῦ μαρμάρου μεγάρου, μὲ τὸ χρυσοῦφο φόρεμα, σὰν πριγκιπέσσα παραμυθίων, μὲ τὸ πορφυροῦλοισμα ἐνὸς γλάρου, ποὺ στου πελάου τὴν ἀπλωσιὰ πετάει μέσα.

Σὰν πλασμένη ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πάρου, φῖνα κορμωστασιῶ, τρέμει ἡ ἀνέσα στὸ κοραλλένιο χεῖλι, σὰν λαβάρου κύματα ἡ φορεσιὰ σου—ἔγια λέσα.

Και στὸ χορὸ πετᾶς τὸ σῶμα ὡς τόπι, τρεμουλάει τὸ σπῆθος και παρᾶζει σπῆς ὀρχήστρας τὸ ρυθμικὸ μαρᾶζι.

'Ἀπὸ τὰ τζᾶμια φαίνονται ἄλλοι τόποι και ταξιδεύει ὁ νοῦς ἐκεῖ ποὺ μόνο ἡ ῥέμβη βαλοσαμάνει κάθε πόνο.

(Ἄνεκδοτο)

Ρῶμος Φιλύρας

ΕΝ' ΑΠΟΓΕΜΑ

Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, ὦ ἐοὺ ποῦρθες σὲ μένα, τ' ἄχαρὸ τὸ ἀπομωσήμερο κ' ἔφηνες μὲ τὸ βράδι, περαστικά σὰν τόνειρο, σὰν τὸ φίλῃ θλιμένα ποὺ ἄφηνες φεύγοντας σὲ μένα γιὰ σπαδί.

Και γέμισες μὲ μι' ἀπειρη γλυκύτητα τὰ ξένα ποὺ εἶταν γιὰ μένα πιδ βαριά κ' ἀπ' τὸ σκοτάδι, και νιώθω ἀκόμα σήμερα ποὺ σ' ἔχω πιά χαμένα, ἀπ' τὸ κορμί μου νὰ περνᾷ κάποιο δικὸ σου χᾶδι.

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀγάπησα και σ' ἀγαπῶ και τώρα τόσο γλυκὰ ὅσο γλυκὰ μοῦ χάρισεσ κ' ἐοὺ τὴ δύναμη σου, τὴ χαρὰ, τὴ νιότη σου σὴν ὦρα

ποὺ ἔδειχε ὁ δείχτης ἄμετρη σιγμῇ τὴν ἡδονή. — Ὡ ἐοὺ ποὺ δὲ μὲ γνώριζες κ' ἤρθες σὲ μὲ, κ' ἐγὼ σὰ νὰ σὲ γνώριζα ἀπὸ πρῖν σὲ θέλω και σὲ νοσταλγῶ.

Μήτσος Παπανικολάου

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς πολὺ καλὴν τιμὴν βιβλία και βιβλιοθήκαι. Γράψτε στὸ «Μπουκέτο».